

15/7

De blundande bröderna

Herrar Erlanders och Hedlunds uttalanden i räntefrågan i går innebar en förtätning av deras förut markerade elände. De sade ungefär vad man väntat, ännu slappare och mera undvikande än man väntat. Hr Erlander sade först helt karskt att räntefrågan är ett led i landets ekonomiska politik, att denna politik utformas av regeringen och att ingen "kan eller bör befria regeringen från ansvaret för samhällsekonomi". I nästa ögonblick sade han tvärtom genom att uttrycka sin förvåning över att riksbanksbeslutet om räntehöjning fattats utan kontakt med regeringen. Alltså: riksbanken hade i själva verket "befriat" regeringen från ett ansvar som enligt statsministern åvilade den, och det var samme statsminister "örvånad" över. Det är nätt som slutledningskonst. Däremot nämnde hr Erlander naturligtvis inte att riksbanken 1) handlat på detta sätt för att hejda följderna av regeringspolitiken, 2) att dess handlande bestämts av en socialdemokratisk majoritet och 3) att denna majoritet avsiktligt hållit regeringen utanför, dels för att inte pressas till eftergift av regeringen och dels för att inte slå sönder koalitionen. Statsministern förlitade sig helt på åhörarnas likgiltighet eller okunnighet om fakta.

Likadan var hr Hedlund. Han angre liberaler och högermän för att de höll på den beslutade räntehöjningen, men berörde enligt sitt eget referat av talet inte att bakom räntehöjningen stod alla bankstyrelsens social-

demokrater, med majoritet inom styrelsen. Åhörarna måste ha fått intrycket att några elaka personer utanför koalitionen dirigerat räntebeslutet. Inte ett ord om att en tvist förelåg mellan koalitionsbröderna, att en stor del av bondeförbundarna önskar regeringens sprängning. Hr Hedlund klagar, men sitter kvar.

Som parlamentarisk situation har detta inte många motstycken. Två partiledare håller ihop, gör det möjligt att hålla ihop, genom att blunda för vad alla känner till.